

หลักสูตร

“นักบริหารวิสาหกิจเพื่อสังคม”

(Social Entrepreneur Management : SEM)

คณะผู้ริเริ่มจัดตั้งศูนย์ศึกษาและพัฒนากิจการเพื่อสังคม
แห่งมหาวิทยาลัยรังสิต

1. รศ.ดร.สังคีต พิริยะรังสรรค์ คณบดี วิทยาลัยนวัตกรรมการสังคม
มหาวิทยาลัยรังสิต (ที่ปรึกษา)
2. ดร.สุริยะใส กตะศิลา รองคณบดี วิทยาลัยนวัตกรรมการสังคม
มหาวิทยาลัยรังสิต
3. ผศ.ดร.ฐิติพร ศิริพันธ์ พันธเสน รองคณบดี วิทยาลัยนวัตกรรมการสังคม
มหาวิทยาลัยรังสิต
4. ดร.ศักดิ์สิน บัจจกชกะภัติ สถาบันพัฒนาการบริหารทรัพย์สิน
และอสังหาริมทรัพย์
5. ดร.วัฒนา โอภาณนท้อมตะ บริษัท บางจากปิโตรเลียม จำกัด
(มหาชน)
6. ดร.สุวัฒน์ ทองธนากุล หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ
7. ดร.นัชชา เทียมพิทักษ์ บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)
8. ดร.สมฤดี ศรีจรรยา สถาบันการตลาดเพื่อสังคม
9. ดร.ณัฐพงษ์ จารุวรรณพงศ์ สำนักงานส่งเสริมกิจการเพื่อสังคม
10. ดร.พิพัฒน์ ยอดพฤติการ สถาบันไทยพัฒนา
11. ดร.สุนทร คุณชัยมั่ง มูลนิธิสัมมาชีพ

ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

1. รศ.ดร.สังคีต พิริยะรังสรรค์ คณบดี วิทยาลัยนวัตกรรมการสังคม
2. ผศ.ดร.ฐิติพร ศิริพันธ์ พันธเสน รองคณบดี วิทยาลัยนวัตกรรมการสังคม
3. ดร.สุริยะใส กตะศิลา รองคณบดี วิทยาลัยนวัตกรรมการสังคม
4. ดร.สุนทร คุณชัยมั่ง ผู้อำนวยการหลักสูตร

สารบัญ

	หน้า
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์	5
กลุ่มเป้าหมาย	5
การดำเนินงาน	6
หลักสูตร “การจัดการกิจการเพื่อสังคมเชิงกลยุทธ์”	8
หลักสูตร “การจัดการกิจการชุมชนเชิงกลยุทธ์”	12
สถานที่ติดต่อ	16

หลักการและเหตุผล

ในระยะ 20 ปีที่ผ่านมา กระแสความตื่นตัวให้ความสนใจต่อการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากในระดับชุมชน การส่งเสริมการประกอบการ การสนับสนุนในกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม¹ เพื่อต่อยอดเศรษฐกิจใหม่ๆ ให้กับระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยนั้นได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเข้มข้นขึ้นตามลำดับควบคู่ไปกับการยกระดับการให้ความสำคัญต่อสิทธิการมีส่วนร่วมของภาคสังคม การมีส่วนร่วมของประชาชนผู้มีส่วนได้เสีย รวมทั้งสอดคล้องไปกับการกระจายอำนาจการปกครองจากส่วนกลางไปยังภูมิภาค ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าการสร้างกลไกสนับสนุนเศรษฐกิจรายย่อยต่างๆ ข้างต้น ก็เปรียบเสมือนการกระจายความสามารถในการเข้าถึงแหล่งทุนและโอกาสทางเศรษฐกิจจากส่วนกลางไปยังท้องถิ่นจากเมืองไปยังชนบท จากระดับของคนในส่วนผู้นำของสังคมไปยังระดับชุมชน ยิ่งไปกว่านั้น ในห้วงระยะเวลาเดียวกันนี้ ในประเทศไทยยังให้ความสำคัญต่อการรณรงค์ให้กิจการเอกชนเข้ามาร่วมรับผิดชอบต่อการจัดการแก้ไขปัญหาของสังคมหรือที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า “*ความรับผิดชอบต่อสังคม*” (Corporate Social Responsibility : CSR) ซึ่งจะมีประเด็นการสนับสนุนเศรษฐกิจในระดับชุมชนรวม อยู่ด้วย ซึ่งขึ้นอยู่กับพิจารณาของผู้ประกอบการกับผู้มีส่วนได้เสียจะให้ความสำคัญ

¹ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) จัดตั้งขึ้นในปี 2543 ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME Development Bank) จัดตั้งขึ้นในปี 2545

สำหรับ “วิสาหกิจเพื่อสังคม” (Social Enterprise : SE) ในกรณีของไทย นับได้ว่าเป็นกระแสที่เกิดขึ้นตามหลังจากรื่องต่างๆ ข้างต้น รัฐบาลไทยโดยมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ.2553 ได้จัดตั้ง “สำนักงานสร้างเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ” (สกส.) ขึ้นตามระเบียบกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ² ตามแผนแม่บทว่าด้วยการสร้างเสริมกิจการเพื่อสังคม พ.ศ.2553-2557 โดย สกส. มีเป้าหมายสำคัญที่จะกระตุ้น สนับสนุน ประสานความร่วมมือเพื่อให้เกิดกิจการเพื่อสังคมและพัฒนาเป็นเครือข่ายตอบสนองต่อปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ครอบคลุมการประกอบการจากบุคคลโดยทั่วไปที่ดำเนินธุรกิจด้วยการคำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม อนึ่ง กรอบภารกิจของ สกส. ที่รวมไปถึงการประกอบการโดยบุคคลที่ดำเนินธุรกิจด้วยการคำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม นั้นย่อมหมายถึงความว่า ได้ขยายความเกี่ยวข้องในการดำเนินงานไปยัง “การประกอบการเพื่อสังคม” (Social Entrepreneurship) อีกมิติหนึ่งด้วย

รัฐบาลของ พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้เห็นชอบที่จะพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อก้าวข้ามกับดักการเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลาง กับดักความเหลื่อมล้ำของความมั่งคั่งและกับดักความไม่สมดุลของการพัฒนา ด้วยการพัฒนาประเทศให้เศรษฐกิจกระแสหลัก พัฒนาด้วยนวัตกรรมเป็นพลังขับเคลื่อนเป็น Innovation-

² ต่อมารัฐบาลโดยสำนักนายกรัฐมนตรี ได้อาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 รองรับการดำเนินงานของ สกส. เรียกว่า ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย การส่งเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ พ.ศ.2554 โดยสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นประธานคณะกรรมการสร้างเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ (คกส.)

Driven Industry เพื่อปรับเปลี่ยนประเทศให้ก้าวไปตาม “ประเทศไทย 4.0” ในขณะเดียวกัน ก็มีหลักคตินโยบาย “ประชารัฐ” ให้นำเอาความสามารถในด้านต่างๆ ของกิจการเอกชน ไปร่วมกับกลไกของภาครัฐ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจในระดับฐานราก รวมทั้งการดำเนินงานในด้านต่างๆ โดยมีคณะทำงานว่าด้วยประชารัฐ 13 คณะ มีการจัดตั้ง “บริษัทประชารัฐรักสามัคคีจังหวัด จำกัด” และนำเอาแนวคิด ว่าด้วยวิสาหกิจเพื่อสังคม มาเป็นแนวทางในการดำเนินงานชักชวนเอกชนให้มาร่วมลงทุนกับชุมชน (โดยจำกัดสิทธิและการปันผลของการลงทุนภาคเอกชน-มุ่งให้ความสำคัญต่อการจัดการโดยชุมชนเป็นหลัก) และออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อยกเว้นภาษีแก่ธุรกิจที่ประกอบกิจการตามกรอบเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็น “วิสาหกิจเพื่อสังคม”³ (เป็นธุรกิจที่ดำเนินกิจการเพื่อสังคม และนำเอากำไรที่ได้จากการประกอบกิจการไม่น้อยกว่า 70% ไปใช้ในการลงทุนเพื่อสังคมต่อไปอีก)

อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่า ในขณะที่รัฐบาลเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากตามแนวทางประชารัฐนั้น สกส. ซึ่งเป็นองค์กรที่รณรงค์แนวคิดว่าด้วยวิสาหกิจเพื่อสังคมมาก่อนหน้านี้ ต้องยุติตัวเองลงเป็นการชั่วคราว เนื่องจากต้องรอกการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งองค์กร จึงทำให้การดำเนินกิจการวิสาหกิจเพื่อสังคมตามนโยบายของรัฐบาล ขาดองค์กรสนับสนุน (Supporting Organization) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านวิชาการและการจัดการความรู้

³ พระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 621) พ.ศ.2559 ประกาศกิจจานุเบกษา 30 สิงหาคม 2559

สถานการณ์แวดล้อมที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นที่มาของการจัดทำข้อเสนอให้จัดตั้ง “ศูนย์ศึกษาและพัฒนากิจการเพื่อสังคม แห่งมหาวิทยาลัยรังสิต” เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า Social Enterprise Studies and Development Center of Rangsit University เรียกโดยย่อว่า RSU-SE Center เพื่อทำหน้าที่ศึกษา ค้นคว้า และจัดให้มีการสนับสนุนต่อผู้ปฏิบัติงานของภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน ประชาสังคม ตลอดจนเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่เพิ่งจบการศึกษาหรือที่เริ่มทำงานใน 1-3 ปีแรกที่สนใจจะเปลี่ยนงานไปสร้างวิสาหกิจหรือกิจการเพื่อสังคม ในเบื้องต้นนี้ RSU-SE Center ขอเสนอให้มีการดำเนินงานในหลักสูตร “นักบริหารวิสาหกิจเพื่อสังคม”

วัตถุประสงค์

1. เป็นการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และความเชี่ยวชาญในการจัดการวิสาหกิจและการประกอบการเพื่อสังคมสำหรับผู้นำในภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม
2. เป็นการพัฒนาความรู้ด้านการบริหารจัดการกับการดำเนินงานวิสาหกิจและการประกอบการเพื่อสังคม
3. เป็นส่วนหนึ่งของกิจการเพื่อสังคมด้านงานวิชาการในนามของมหาวิทยาลัยรังสิต

กลุ่มเป้าหมาย

1. ผู้บริหารวิสาหกิจเพื่อสังคมขององค์กรภาครัฐทั้งส่วนกลางและท้องถิ่น
2. ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องกับงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์กรภาคเอกชน
3. ผู้นำชุมชน และเจ้าหน้าที่ขององค์กรชุมชนที่ดำเนินงานด้านวิสาหกิจชุมชน
4. ผู้บริหารขององค์กรสนับสนุนในกิจการชุมชน

การดำเนินงาน

1. ลักษณะของหลักสูตร

เป็นหลักสูตรอบรมแบบระยะสั้น โดยมีระยะเวลาเรียนและทำกิจกรรมในชั้นเรียนร่วมกันเพียง 3 วัน เน้นสร้างความรู้พื้นฐาน (Concept) และเครื่องมือ (Tools) ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายและพร้อมกับการรู้จักสรุปขยอตและตั้งเป็นข้อสังเกตหรือตั้งเป็นสมมติฐานสำหรับการค้นคว้าและพัฒนาต่อยอด ซึ่งเป็นไปตามลักษณะเฉพาะของการเรียนรู้ที่เกิดจากงานภาคสนาม หรือ Field-based learning

2. หมวดวิชา

2.1 การจัดการกิจการเพื่อสังคมเชิงกลยุทธ์

เป็นวิชาที่มุ่งหวังให้ผู้เข้าอบรมมีหลักที่จะพิจารณาความสำคัญของประเด็นปัญหาของสังคมกับความเหมาะสมของกิจการและการทำงานของฝ่ายกิจการเพื่อสังคม ยกกระดับความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ ขั้นตอน และเทคนิคการพัฒนางานความร่วมมือรวมทั้งการปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์ในระดับองค์กร

2.2 การจัดการกิจการชุมชนเชิงกลยุทธ์

เป็นวิชาที่มุ่งหวังให้ผู้เข้าอบรมมีหลักคิดหรือเครื่องมือเบื้องต้นที่จะประเมินการดำเนินธุรกิจของชุมชน รวมทั้งมีแนวทางสำหรับการจัดการเร่งด่วน การสร้างเครื่องมือ Checklist และการพัฒนาองค์กรในระยะกลาง รวมทั้งการอธิบายผลลัพธ์ต่อสังคมซึ่งจะเป็นไปทั้งความสามารถในการสร้างเศรษฐกิจใหม่จากภาคส่วนของผู้ประกอบการที่ไม่ใช่รัฐและเอกชน และเป็นการริเริ่มจัดการ

เศรษฐกิจไปจากระดับฐานรากของสังคมที่จะไปเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจ
กระแสหลัก

3. การจัดอบรม มีนาคม-พฤษภาคม 2560

- วันพุธ, พฤหัสบดี (เวลา 18.00-21.00 น.)
- วันเสาร์ (เวลา 09.00-16.00 น.)

4. อัตราค่าอบรม 15,000 บาท/คน/หมวดวิชา

5. สถานที่

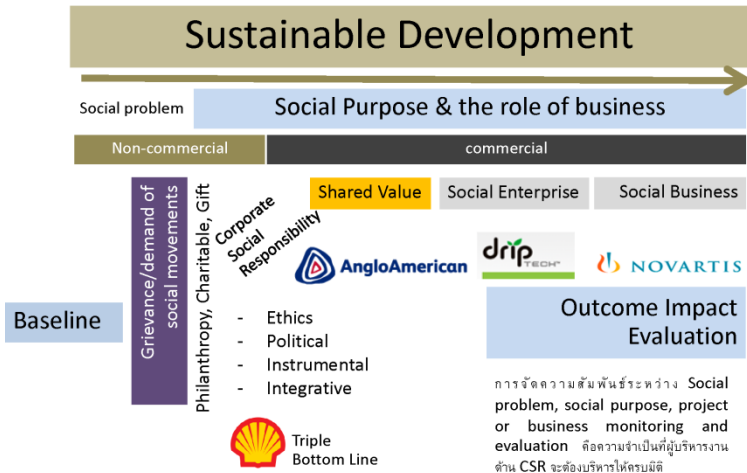
- วันพุธ, พฤหัสบดี
(ศูนย์ศึกษาวิภาวดี มหาวิทยาลัยรังสิต)
- วันเสาร์ (เมืองเอก มหาวิทยาลัยรังสิต)

6. จำนวน 30 คนต่อรุ่น

หลักสูตรอบรม “การจัดการกิจการเพื่อสังคมเชิงกลยุทธ์”

บรรยายโดย
ดร.พิพัฒน์ ยอดพฤติการ
ดร.สุนทร คุณชัยมั่ง

Goals

มุ่งหวังที่จะให้ผู้เข้าอบรมมีหลักที่จะพิจารณาความสำคัญของประเด็นปัญหาของสังคมกับความเหมาะสมของกิจการและการทำงานของฝ่ายกิจการเพื่อสังคม ยกกระดับความรู้เกี่ยวกับรูปแบบขั้นตอน และเทคนิคการพัฒนาางานความร่วมมือ รวมทั้งการปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์ในระดับองค์กร

Sustainability Management

สาระสำคัญของวิชานี้ จะเกี่ยวข้องข้อกับ ประเด็นท้าทายของเศรษฐกิจและสังคมของโลกทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตกับวิวัฒนาการของแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน การแปรผลสู่การปฏิบัติตามมาตรการต่างๆ ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคม ทั้งที่เป็นไปตามนโยบายของรัฐ และมาตรการการสร้างมาตรฐานสากล (Standardization)

จะอธิบายถึงการนำเอาแนวคิดว่าด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืนไปใช้เป็นยุทธศาสตร์การจัดการเศรษฐกิจทั้งในระดับมหภาคและจุลภาคที่นำเอาประเด็นของสังคมที่ไม่ได้รับการแก้ไขตามกลไกปกติไปนับรวมเป็นโจทย์สำคัญ รวมทั้งมุ่งอธิบายถึงแนวคิดใหม่ๆ ที่รองรับต่อการดำเนินตามยุทธศาสตร์นี้ เช่น Inclusive growth, Linked Economy, Social Enterprise (SE), Social Business (SB) and Creating Shared Value (CSV) นอกจากนี้ ยังจะอธิบายถึงลักษณะและความหมายของผลลัพธ์ (Result-based) เพื่อทำความเข้าใจต่อผลลัพธ์ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงสังคม (Social impact)

Collaborative Governance

สาระสำคัญของวิชานี้ จะเกี่ยวข้องกับ การบริหารจัดการในรูปแบบใหม่ ที่ก้าวหน้าล้ำไปกว่าการมีส่วนร่วม (Participatory management) ที่เป็นเพียงแค่การรับฟังความคิดเห็นหรือเสียงสะท้อนกลับจาก สาธารณะ ซึ่งเป็นขั้นตอนในเบื้องต้น แต่ก็ไม่ใช่การทำงานแบบ จัดตั้งองค์กรร่วมขึ้นมาดำเนินการแทนตามรูปแบบของการจัดการ โดย Single organization

จะอธิบายถึงการจัดการความร่วมมือระหว่างองค์กร การยกระดับ การจัดงานฐานความสัมพันธ์ที่องค์กรดำเนินงานไว้แล้ว (Relationship-Based) ไปสู่งานที่มีลักษณะของการแปรผลไปสู่การทำงานร่วมกัน แบบตั้งอยู่บนฐานของพันธะสัญญาตามความร่วมมือที่สร้างสรรค์ขึ้น รวมทั้งยังคงไว้ซึ่งประสิทธิภาพของการบริหาร เช่น Collaboration, Participatory Budgeting, Collective Impact, Mass Collaboration and Collaborative Governing

Strategic Corporate Social Responsibility

สาระสำคัญของวิชานี้ จะเกี่ยวข้องกับ การบริหารจัดการเปลี่ยนแปลง ในระดับวิสัยทัศน์ กรอบพันธกิจ และโครงสร้างขององค์กร

จะนำเอากรณีศึกษาขององค์กรขนาดใหญ่ในประเภทต่างๆ มาเป็น ตัวอย่างของการศึกษาของการเปลี่ยนแปลงในระดับยุทธศาสตร์ องค์กร ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก เช่น การจัดตั้งองค์กร ใหม่ ๆ ของ UN การจัดประชุม World Economic Forum การบริหาร

ยุทธศาสตร์การเปลี่ยนแปลงโดยรัฐ (State-led policy) การเปลี่ยนทิศทางของธุรกิจสู่ประเด็นทางสังคมของ Shell, Nestle', Unilever การเกิดองค์กรใหม่ๆ แบบเครือข่ายของ Shared Value Initiative และการจัดการข้อมูลความรู้แบบ Non-peer review ของ Stanford Social Innovation Review

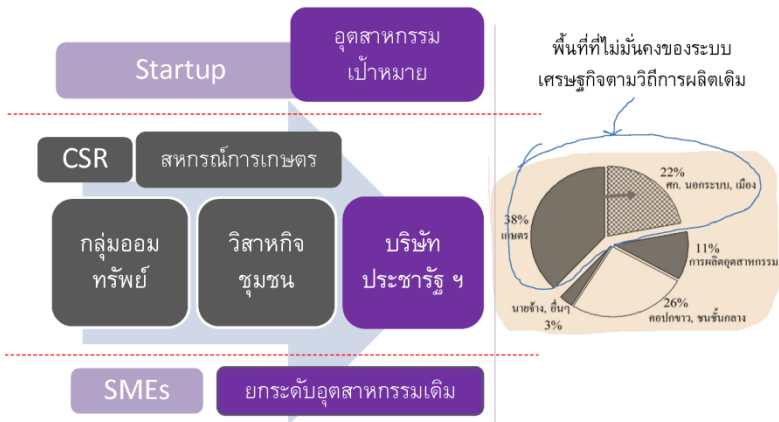
การอบรมประจำเดือนมีนาคม 2560

- รุ่นที่ 1 : วันพุธที่ 8 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันพฤหัสบดีที่ 9 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันเสาร์ที่ 11 (เวลา 09.00-16.00 น.)
- รุ่นที่ 2 : วันพุธที่ 22 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันพฤหัสบดีที่ 23 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันเสาร์ที่ 25 (เวลา 09.00-16.00 น.)

หลักสูตรอบรม “การจัดการกิจการชุมชนเชิงกลยุทธ์”

บรรยายโดย
ดร.สุหนทร คุณชัยมั่ง
ดร.ณัฐพงษ์ จารุวรรณพงศ์

Goals

มุ่งหวังที่จะให้ผู้เข้าอบรมมีหลักคิดหรือเครื่องมือเบื้องต้นที่จะประเมินการดำเนินธุรกิจของชุมชน รวมทั้งมีแนวทางสำหรับการจัดการเร่งด่วน การสร้างเครื่องมือ Checklist และการพัฒนาองค์กรในระยะกลาง รวมทั้งการอธิบายผลลัพธ์ต่อสังคม ซึ่งจะเป็นไปทั้งความสามารถในการสร้างเศรษฐกิจใหม่จากภาคส่วนของผู้ประกอบการที่ไม่ใช่รัฐและเอกชน และเป็นกรณีเริ่มจัดการเศรษฐกิจไปจากระดับฐานรากของสังคม ที่จะไปเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจกระแสหลัก

Community Capital

สาระสำคัญของวิชานี้ จะเกี่ยวข้องกับ การทำความเข้าใจต่อการทำธุรกิจหรือการประกอบการของชุมชน (Community Entrepreneurs) ซึ่งในหลักการแล้วจะเป็นการปรับเปลี่ยน Mode of production จากการผลิตแบบเกษตรไปสู่การจัดการแบบค้าขายและอุตสาหกรรมที่ผู้ประกอบการในระดับชุมชนจะต้องปรับเปลี่ยนตาม

จะอธิบายถึง Best practice ของกิจการในระดับวิสาหกิจชุมชนที่ประสบความสำเร็จ จะมีองค์ประกอบของ “ทุนสามก้อน” ซึ่งเป็นการรวมกันระหว่าง “ทุนการรวมกลุ่มชุมชน” “ทุนสนับสนุนจากภายนอก” และ “ทุนความรู้และการสร้างสรรค์” ประกอบกับบุคลิกลักษณะของการจัดการการมีส่วนร่วมแบบก้าวหน้า เป็นการใช้ความสามารถจากองค์กรภาคส่วนอื่น โดยเฉพาะภาคธุรกิจเอกชน มาช่วยแก้ไขปัญหาความสามารถทางธุรกิจซึ่งเป็นจุดอ่อนของชุมชน

นอกจากนี้ ยังจะอธิบายถึงลักษณะและความหมายของผลลัพธ์ (Result-based) เพื่อทำความเข้าใจต่อผลลัพธ์ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงสังคม (Social impact)

Scaling Up

สาระสำคัญของวิชานี้ จะเกี่ยวข้องกับ การยกระดับจากกิจกรรมเล็กในระดับชุมชนไปสู่การเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นข้อต่อของการพัฒนาของผู้ประกอบการในระดับชุมชน และเป็นไปจุดอ่อนของ Social Enterprise โดยทั่วไป

จะอธิบายถึง Best practice ของกิจการในระดับวิสาหกิจชุมชน ประสบความสำเร็จ ซึ่งจะต้องมีแผนงานการจัดการองค์กร การพัฒนาความรู้ความสามารถบุคลากร การวางแผนงาน การจัดการ

ทรัพยากรมนุษย์ การประสานงานและการสร้างพันธมิตรธุรกิจ - กรณีตัวอย่างของการศึกษาในญี่ปุ่นและอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่มีการสร้างระบบแวดล้อมหรือที่เรียกว่า Ecosystem สนับสนุน รวมทั้งการปรับเปลี่ยนไปสู่กิจการของคนรุ่นใหม่ - กรณีของการจัดตั้งบริษัท DripTech เพื่อบริการระบบน้ำหยดในอินเดีย

Linked Economy

สาระสำคัญของวิชานี้จะเกี่ยวข้องกับ ความสามารถใหม่หรือนวัตกรรมทางสังคมที่เกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์เศรษฐกิจโดยมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในระดับชุมชน ซึ่งเป็นการแก้ไขประเด็นการกระจายเศรษฐกิจจากส่วนกลางไปยังภูมิภาคหรือการกระจายความมั่งคั่งออกไปจากการรวมศูนย์ของกิจการขนาดใหญ่ เป็นการบวกรวมเศรษฐกิจกระแสหลักกับกระแสรองเข้าด้วยกันโดยบทบาทของ “กระแสรอง”

จะอธิบายถึง Best practice ของกิจการในระดับวิสาหกิจชุมชนและการจัดการเศรษฐกิจระดับท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จของกรณีโออิตะ (ผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมหมู่บ้านและการท่องเที่ยว) กรณีการสนับสนุน Open Innovation Center ของเกาหลีใต้ และกรณีการจัดตั้ง Social Enterprise Center ของรัฐบาลอังกฤษ ฯลฯ

การอบรมประจำเดือนมีนาคม-เมษายน 2560

- รุ่นที่ 1 : วันพุธที่ 15 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันพฤหัสบดีที่ 16 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันเสาร์ที่ 18 (เวลา 09.00-16.00 น.)
- รุ่นที่ 2 : วันพุธที่ 29 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันพฤหัสบดีที่ 30 (เวลา 18.00-21.00 น.)
วันเสาร์ที่ 1 (เวลา 09.00-16.00 น.)

ที่ตั้ง : ศูนย์ศึกษาและพัฒนากิจการเพื่อสังคม แห่งมหาวิทยาลัยรังสิต
52/347 หมู่บ้านเมืองเอก ตึก 3 ชั้น 1 ห้อง 116
ถ.พหลโยธิน ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000
โทรศัพท์ : 0-2617-5854-8 โทรสาร : 0-2617-5859
เว็บไซต์ : <https://rsusecenter.wordpress.com/>

ผู้ประสานงาน :

เปรมณัช โภชนสมบูรณ์ โทรศัพท์ : 086-526-3328

พิมพ์ชฎา ธนกุลดำรง โทรศัพท์ : 081-623-3544

